

raad 1858; Forslag til Lov om Menighedsraad 1860; Bet. af Kirkekomm. 1868; Forslag til Lov om Menighedsraad i Rigsdags-saml. 1900—1901).

Fra saa godt som alle Sider er det stærkt fremhævet, at der bør gøres noget for at udvikle, bevare og styrke et godt Forhold mellem Præst og Menighed, og i alle Bestræbelserne herfor ser man altid den Tanke gaa igen, at der maa gives Befolkningen Indflydelse paa Afgørelsen af de folkekirkelige Anliggender og navnlig nogen Medvirkning ved Præsteembeders Besættelse.

Der er blevet sagt om det foreliggende Forslag, at det tager med „nænsom Haand“ paa den bestaaende kirkelige Ordning; dette er sikkert rigtigt; man kunde fristes til at sige: „for nænsom“, og Flertallet havde gerne set, at Forslaget havde taget Sigte paa at give Befolkningen større Indflydelse end foreslaaet. Men da det anses for paatrængende nødvendigt, at der nu gøres et første Skridt i den anførte Retning, og naar henses til de samtidig med dette Lovforslag fremlagte Forslag om Valgmenigheder og Brugen af Kirkerne, der ville give Mindretallet i Sognemenighederne lettere Adgang til at faa deres kirkelige Trang tilfredsstillet, har man ikke villet stille Ændringsforslag af gennemgribende Betydning.

Et *Mindretal* (Borgbjerg og Sabroe) giver Flertallet fuldkommen Ret i, at det foreliggende Forslag ikke giver Befolkningen tilstrækkelig Indflydelse, men ser i Modsætning til Flertallet ingen Grund til at opgive Folketingets gamle Standpunkt, mindst i dette Øjeblik, da Systemskiftet skulde aabne Mulighed for Gennemførelsen deraf.

Mindretallet formener, at en Fortsættelse af den kirkelige Frihedslovgivning, der blev indledet med Lovene om Sognebaandsløsning og Valgmenigheder, vil skabe en rummelig og taalsom Folkekirke, der giver det religiøse Liv de frieste Vilkaar og det borgerlige Samfund den største

Sikkerhed mod klerikale Overgreb, samt læmpeligt og naturligt forbereder frikirkelige Tilstande. Som de nærmest paakrævede Led i en saadan Lovgivning betragtes Love om Præstevalg og Ophævelse eller Forandring af Præsteløftet samt om almindelig borgerlig Ægteforening og borgerlig Jordefærd.

Mindretallet indstiller derfor principalt til Folketingets Vedtagelse det i Folketinget tidligere af Venstre indbragte og vedtagne Forslag om Præstevalg med enkelte, mindre væsentlige Ændringer.

Et *Mindretal* (Harald Holm) gaar ligesom Flertallet ud fra, at det ikke blot vil være stemmende med Samfundsudviklingen paa andre Omraader, men at det ogsaa vil blive til Gavn for det kirkelige Liv i vort Folk, at Folkekirkens læge Medlemmer faa en Medindflydelse paa og et Medansvar for de kirkelige Forholds Udvikling. Men det kan ikke erkende, at det foreliggende Forslag har anvist den rette Vej i saa Henseende.

Skal det kirkelige Liv trives, maa Præst og Menighed arbejde sammen i størst mulig Tillid og Forstaaelse. Men en saadan Samvirken, antager Mindretallet, man bedre vil fremme ved at stille Præst og Menighed i *direkte* Forhold til hinanden, end ved som foreslaaet at indskyde et lovbehaftet Menighedsraad imellem dem.

Den første Betingelse for et godt Samarbejde er, at Menigheden føler Præsten som *sin* Præst. Men naar Præsternes Ansættelse skal foregaa paa den Maade, der her foreslaas — altsaa saaledes, at et Menighedsraad efter Forholdstalsvalg indstiller tre Ansøgere til Ministeriet, og at dette derefter vælger en af disse tre, snart den, som et Flertal, og snart den, som et Mindretal ønsker — vil det ingenlunde være givet, at Menigheden eller dens Flertal vil føle, at den Præst, den faar, i særlig Grad er dens egen Præst. Hvis derimod det afgørende Valg ligger hos Menigheden, vil denne uvilkaarlig faa en Følelse af, at den selv har Hovedansvaret for,